

Historia Opola Lubelskiego

"Po zniszczeniach wojennych w czasach potopu miasto znacznie podupadło. Według rejestru pogłównego z 1674 roku Opole było wówczas zamieszkane przez 478 osób, w tym 88 Żydów. Upadkowi miasta starali się zapobiec jego właściciele – w 1662 roku Jerzy Słupecki wydał przywilej dla cechu sukienników, który rozwinął się dość szybko i odgrywał główną rolę w rzemiośle Opola do połowy XIX wieku. Pod koniec XVII wieku układ urbanistyczny Opola składał się z dwóch rynków (na Nowym Rynku znajdował się ratusz, wzmiankowany po raz pierwszy w 1639 roku) oraz siedmiu nazwanych ulic: Urzędowskiej, Kluczkowskiej na Most, Do Błonia Małego, Lubelskiej, Nowe Miasto, Ode Dworu ku Plebanii i Błotnej na Starym Mieście. Pozostałe istniejące do dziś ulice należące do średniowiecznego układu urbanistycznego zapewne nie miały nazw i posiadały raczej charakter przejść między blokami zabudowy niż ulic.

Po śmierci Jerzego Słupeckiego w 1663 roku dobra Opolskie zostały podzielone między jego córki i ich mężów. Teresa wyszła za mąż za Stanisława Dunina-Borkowskiego, kasztelana połanieckiego, zaś Barbara za Marka Butlera, podkomorzego drohickiego. Do ostatecznego podziału dóbr doszło w 1678 roku. Teodora i Stanisław Dunin-Borkowski otrzymali Wrzelowiec, Kluczkowice, Ożarów, Skoków, część Puszna, opustoszałą Wolę Kluczkowską, Szczekarków, Urządków i Kłodnicę oraz pałac w Lublinie, ale z zastrzeżeniem wydzielenia Markowi Butlerowi gruntu pod budowę dworu. Barbarze i Markowi Butlerowi przypadły: Opole, Janiszkowice, Kaliszany, Zagrody, Niedźwiada, Trzebieszka, Łaziska, Kowala, Wólka Niezabitowska i Nieciecza. Prawo patronatu opolskiego kościoła pozostało wspólne dla obu działów. W kościele w Opolu Lubelskim jest tablica upamiętniająca Marka Butlera.